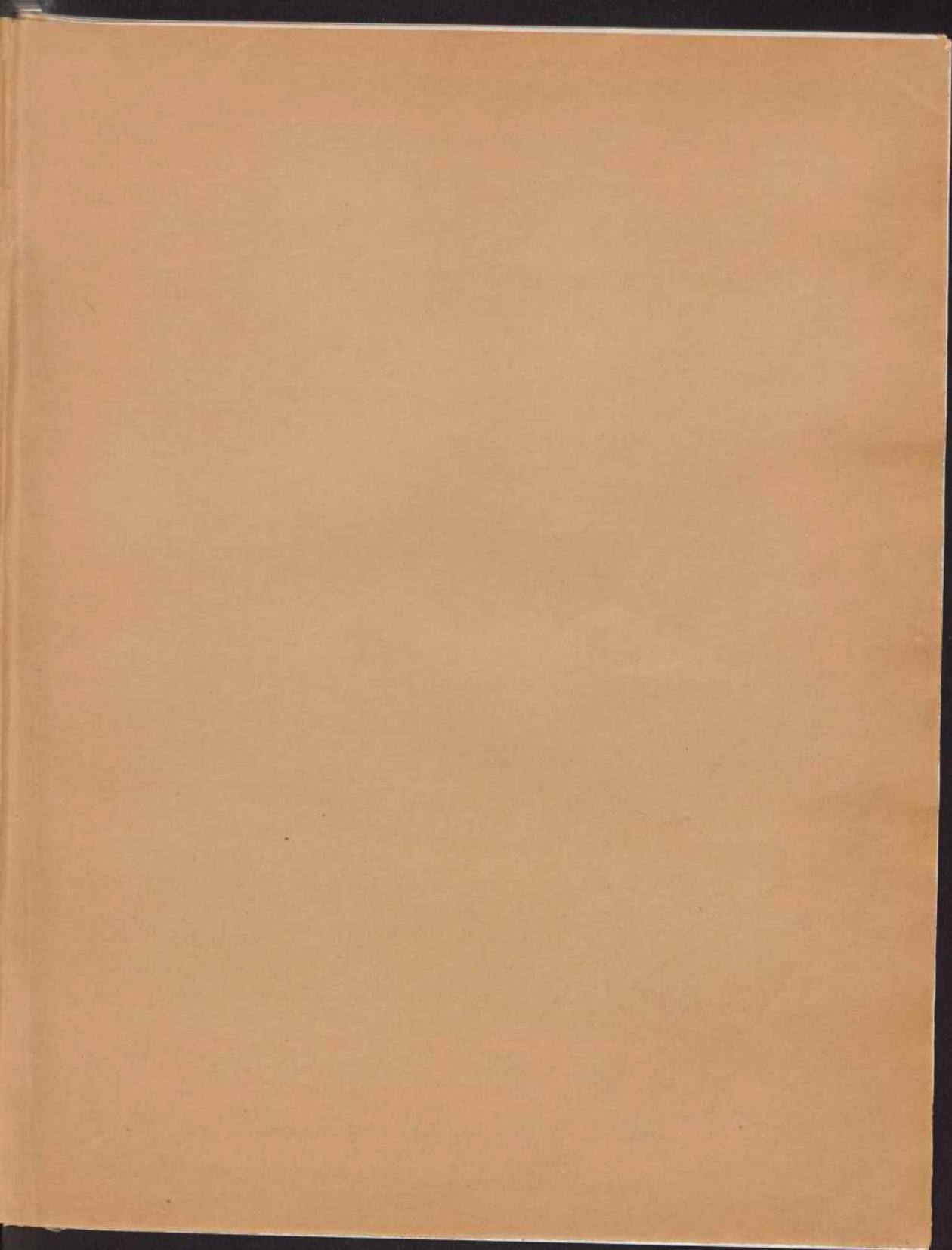

Met dit Nummer beginnen wij onzen Nedertionden

T12621

ABC-Garage

PRACHTIGE LUXE WAGENS (Geen Fords) 20 Ct. per K.M.
Aanbevelingen van te klas families

Leidscheplein 18
Lijnbaansgracht 243 } Amsterdam
Telef. 49682

Dag en nacht één Tarief.
Speciaal ingericht voor trouwgelegenheden.

19e Jaargang No. 1 Eerste Kwartaal (1-13). 31 Augustus 1925.

De Revue der Sporten

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET NEDERLANDSCH OLYMPISCH COMITÉ

Uitgave van het Uitgevers-Bureau „DE BATAAF”,
Damrak 45 • Amsterdam • Telefoon 33781 - 34457

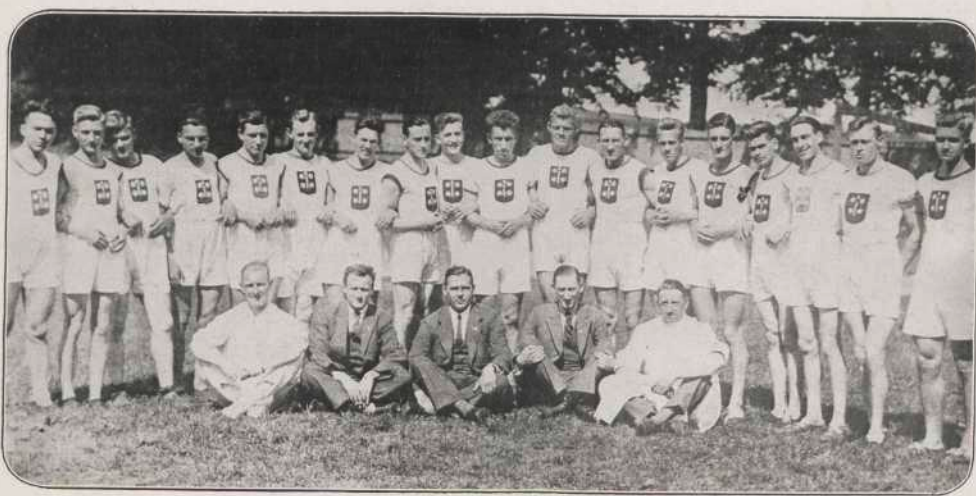
Redactie:
P. KLOPPERS en A. J. G. STRENGTHOLT.

Abonnement per kwartaal f2.50. Buitenland f14,- p. jaar
Alle abonnementen worden aangegaan voor een jaar
Administratie-adres: Damrak 45 • Amsterdam
Alle Stukken voor de Redactie te zenden naar:
HEERENGRACHT 55, AMSTERDAM • TEL. 42935

IMP. N. V. WOODSTOCK-HOUSE, LEIDSCHENKADE 95, AMSTERDAM. TELEFOON 36837

Haarlem wint den Prins Hendrik-beker.

Op Vitesse's schilderachtige sportveld is gisteren de atletiekkamp om Prins Hendrik's beker beslist: „Haarlem”, de prettige en pittige atletieclub is er in geslaagd na fellen strijd den kostbaren wisselprijs te veroveren. — „Proficiat!” met deze fraaie zege: wij ruimen onze voorpagina in voor de overwinnaars!

LANCIA

„La voiture sans Comparaison!”

N. V. AUTOMOBIEL M^U. DE FREMERY & GREEVE — DEN HAAG.

Met dit Nummer beginnen wij onzen Negentienden Jaargang!

Met dit Nummer beginnen wij onzen Negentienden Jaargang!

De Wereldkampioenschappen 1925.

Een nabetrachting door TH. C. P. M. KOLFSCHOTEN,

Voorzitter v. d. Organisatie-Commissie.

Terugblik.

Thans liggen ze achter ons, de dagen van het congres der U.C.I. en van de Wereldkampioenschappen 1925. — En met vreugde werp ik een blik terug op al dat belangrijke sportgebeuren, omdat een behaald succes voldoening wekt. De Redactie van „De Revue der Sporten” verzocht me eenige indrukken op schrift te stellen, een wensch waaraan ik gaarne voldoe. Ook al, omdat de pers vóór en tijdens die sportdagen over-groote belangstelling heeft betoond en gaande gemaakt en daardoor zoo krachtig aan dat succes heeft medegewerkt.

Gedachtig aan het „Bis repetita placet” steek ik van wal!

—0—

Ruim een jaar geleden werd mij in „Parkzicht” te Amsterdam, door het voltallige N.W.B.-bestuur verzocht het voorzitterschap te aanvaarden eener Commissie tot Organisatie der Wereldkampioenschappen 1925. Tegelijkertijd werden uitgenodigd de heeren Fokkinga, Hoornberg, de Jong en Moussault.

Na eenige onderlinge bespreking hebben wij onmiddellijk die taak aanvaard, onder beding, dat ons vrij mandaat werd gegeven en onze besluiten dus geen verdere sanctie van het Bondsbestuur behoeften. Wij stelden daar tegenover, dat wij het Bondsbestuur loyaal van alles op de hoogte zouden houden en

Th. KOLFSCHOTEN
de voortreffelijke
N.W.B. organisator.

onze taak zouden opvatten als goede bestuurders betaamt. Dit aanvaard zijnde, werd ons eveneens vrijheid gelaten onze commissie uit te breiden naar behoefte en naast ons centraal comité, sub-commissies aan te stellen.

Wij begonnen terstond, en stelden ons tot taak een zoo goed mogelijk, sportief en propagandistisch succes te verzekeren, zonder een al te groot financieel risico op ons te nemen.

De talloze besprekingen, de uitgebreide correspondentie, de vele vergaderingen en conferenties die volgden, zal ik U besparen. Ik wil er alleen den nadruk op leggen, dat wij ons doel hebben bereikt door den wil om te slagen, door volkomen appreciatie van elkaars meeningen, door activiteit van den eersten dag af en door te trachten de publieke belangstelling tot ons te trekken uit alle lagen onzer samenleving.

Zoals boven gezegd, hebben wij door de samenstelling van meerdere commissies gezorgd voor een logische arbeidsverdeling. Hoe die werden gevormd, gewijzigd en tenslotte vastgesteld, zal den lezer onverschillig laten. Tenslotte vormden zij te samen een raderwerk, dat in elkaar paste en geproduceerd heeft, wat werd beoogd.

De centrale leiding ging uit van een officieus dagelijks bestuur, nl. van de heeren Fokkinga, de Jong en mij. Dit drietal riep op gezette tijden de medelieden der Organisatie Commissie bijeen ter beoordeeling en vaststelling der praec-adviezen.

—0—

De baanwedstrijden.

Aan alle baandirecties in den lande, die naar ons oordeel voldoende waarborgen konden geven voor een goed sportief, propagandistisch en financieel verloop, werd een rondschraven gericht met vragenlijst. De wielersbaan, die het meest gunstige aanbod deed, zou door

ons tot het sluiten van een contract worden aangezocht. Onze eindbeslissing, die aanvankelijk niet geheel van critiek is verschoond gebleven, is een gelukkig besluit gebleken. Heeft eenzijdig directeur van den Berg loyaal gegeven wat bedongen werd, en getoond een vakman en een gentleman beide te zijn — hetgeen trouwens voor ons geen nieuwtje was —; anderzijds heeft het Stadion volkomen gezorgd voor een sportief succes en sloeg het in financieel opzicht alle records van voorgaande Wereldkampioenschappen!

De jongste professional-sprintwedstrijden hebben bewezen, dat momenteel werkelijk de sterkste man Wereldkampioen is geworden, en omtrent den amateur-sprint geloof ik, dat niemand twijfelen zal aan de superioriteit van den nieuwen titularis.

De tijden, vroeger op de stadionbaan gemaakt door de beste stayers der wereld, waren eveneens een waarborg voor een sportief verloop dezer serie. Ook hier hebben de feiten ons gelijk gegeven.

En wanneer ik thans dit onderdeel besluit, dan doe ik dat met een woord van groote erkentelijkheid aan het adres van directeur van den Berg en zijn staf, en ik onderschrijf l'Auto, waar dat blad rept van J. J. van den Berg, als den besten Baandirecteur der Wereld! Hulde aan dezen nieuwen Nederlandschen Kampioen!

JAN v. d. BERG
Directeur van
't Stadion

—0—

Al wat ge bij „LUCULLUS” eet of bij „LUCULLUS” drinkt
Is van de beste kwaliteit, prima en vlug gereed
„LUCULLUS” biedt U bovendien altijd gezelligheid
En bij „LUCULLUS” zijt ge nooit zoo heel veel duiten kwijt.

Café-Rest. „LUCULLUS”
Café-Rest. „D'AREND”

Van Woustraat 4-6, Telefoon 23504
7 Billards (1 Match)
Bilderdijkstraat 38-40, Telef. 23296
4 Billards (1 Match)

P. TRUIJENS
MUNTPLEIN 5, AMSTERDAM
Ontvangen de nieuwste
Borsalino's
Schitterende modellen en kleuren

GARAGE REPARATIE INRICHTING van
Automobielen en Bootmotoren
FRANS BROUWS
v. Oostadestraat 480-482, Amsterdam, Tel. 25480

Het Wegkampioenschap.

Voor dezen belangrijken wedstrijd werd een speciale commissie ingesteld en waar dit soort van races mijn bijzondere sympathie heeft, zoo wenschte ik hier speciaal de leiding te nemen.

De moeilijkheden, welke bijzonder in ons land het organiseren van deze soort wedstrijden met zich brengt, kunnen alleen door een insider worden overzien. We zijn ze te boven gekomen, dank zij groote toewijding en ijver van velen; dank zij ook de spontane medewerking, zoowel van Overheid als van hen wier diensten onmisbaar waren.

Eerbiedig breng ik dan ook hier dank aan Z.E.'s de Ministers van Waterstaat Ir. van Swaay en Ir. Bongaerts, welke laatste terstond na de aanvaarding zijner portefeuille groote belangstelling betoonde en bovendien het Eere-lidmaatschap van het Eere-Comité aanvaardde; aan Mr. Dr. Schönfeld, Hoofd der Afd. A. van genoemd Departement, die persoonlijk met mij den wedstrijd volgde; aan den oud-Commissaris der Koningin in Gelderland Jhr. S. van Citters en den huidige functionaris Baron van Heemstra met zijn staf; aan talloze Geldersche autoriteiten en verder aan al degenen, die met mij in dagelijksch contact traden tot regeling van een en ander, van wie ik *bijzonderlijk* wil noemen de Heeren Kröller, Kleiboer, Lugard, Zegers-Veeckens en Wegener, waarbij ik vooral ook den Heer P. T. de Jong niet mag noch wil vergeten.

The proof of the pudding...

Een gelukkige gedachte was het, om in Juni jl. als proefwedstrijd het Nationale Kampioenschap te doen verrijden onder dezelfde regelen en auspiciën, waardoor de zekerheid van ons welslagen niet onaanzienlijk werd verhoogd.

Beide wedstrijden hebben ontegenzeggelijk het bewijs geleverd, dat ook in Nederland wegwedstrijden kunnen worden verreden zonder gevaar of overlast voor het publiek op of aan den weg en ik vlei mij met de overtuiging, dat dit thans ook volmondig door de betrokken autoriteiten wordt onderschreven. Deze wedstrijd, uit propagandistisch oogpunt beschouwd, doet mij hopen dat ook ten deze het zal gaan lichten in het Oosten!

De zoo hoog gewaardeerde Koninklijke belangstelling bij start en finish zal bij ons allen lang in aangenamen herinnering voortleven.

Uit technisch oogpunt gezien, was het smalle eindpunt naar mijn meening een grootter inconvenient dan de aanwezigheid der scherpe maar breede bocht ruim 400 M. vóór dat eindpunt, te meer, waar in strijd met de algemeene verwachting, het leidende peleton zoo groot bleek te zijn.

Wegrenners toch, vooral de besten der

besten, hebben niet alleen te beschikken over kracht en Ausdauer, maar ook over een stel gezonde hersens, dat hen vele wegbezwaren doet overwinnen. Een eindspurt van ruim 400 M., na een zwaar parcours van ruim 180 K.M. is lang genoeg. Door de bank begint men niet eerder te spurtten en ook nu is dit juist gebleken. Bovendien was het parcours den deelnemers niet onbekend. Het laatste rechte eind bleek nog lang genoeg te zijn, gezien het feit, dat velen nog slechts met halve kracht den finish passeerden, hetgeen trouwens na de geleverde prestatie geen wonder genoemd kan worden, zelfs dan niet, wanneer het hoofdpeleton groter is gebleken, dan werd verwacht.

Onze buitenlandsche gasten.

Waar ons vaderland een reputatie had op te houden als de gastvrije natie bij uitnemendheid en wij gastheeren waren door vrijen wil, hadden wij ons ook bijzonder als zoodanig in te spannen.

En wanneer wij ook hierin zijn geslaagd, dan danken we dat aan den steun van groot en klein, zoomede aan het vele moois, dat ons landje biedt.

Gaven Z.K.H. de Prins als Beschermheer, en Z.E. oud-Minister Jhr. Mr. Ch. Ruys de Beerenbrouck als Eere-Voorzitter van het Eere-Comité, ten deze ons den eersten steun, spoedig was een Eere-Comité samengesteld, dat aan de groote sportieve gebeurtenis van 1925 dat speciale cachet verleende, hetwelk overal de deuren voor ons opende; voor ons en onze gasten.

Hun allen breng ik hier dank. Hun en de Gemeenten, die ons gastvrij onthaalden, inzonderheid de Hoofdstad van

AUTOBANDEN

Gebruikte en nieuwe met de
HOOGSTE KORTING
Vulcaniseerinr. „Olympia”

Adres: Jac. v. Lennepkade 42, A'dam, Tel. 23148

DIT KUNT U VOORKOMEN DOOR DEN

CERTUS VEILIGHEIDSBOUT
VERKRIJGBAAR BIJ ALLEN RIJWIELWAGELAAR
VOOR DEN HANDEL: J. MOOREVELD & DE HAAG

ons land, de Hoofdplaats van het Gooi en de Zomer-residentie van ons geliefd Vorstenhuis! Laren en zijn sympathieken burgemeester niet te vergeten. Zij gaven blijk, de gastvrijheid niet te beschouwen als een formeel last, maar zij hebben ons en onze gasten binnengehaald met hun hart en wij voelden ons te midden van hun gebied als welkome gasten! Als leden van het Eere-Comité betoonden zij, dat het hun een eer was, hen, die van verre kwamen, in hun midden te zien.

Naast hen dien ik nog te memoreeren het N.O.C., de A.N.V.V., de A.N.W.B. en meerdere groote organisaties; die ons steunden, ieder op de eigene sympathieke wijze en met die organisaties de vele stille werkers, die particulieren, die liever achter de schermen bleven, doch wier verdiensten niet minder groot waren. Ten opzichte van enkelen haal ik één scherm weg en noem hier den naam van A. Marx, Directeur van Gerzon's modemagazijnen en A. Citroen, beiden te Amsterdam.

Balans.

De kampioensdagen zijn voorbij en ze zijn geslaagd! Geslaagd dank zij onze bevreemdheid met het Kon. Ned. Meteorologisch Instituut, dat de schikgodinnen van het weer ditmaal heeft weten te dwingen naar zijn wil, dank zij de Nederlandsche Pers, die als Koningin der Aarde, de Wielrensport tijdelijk tot haar Minister verhef, dank zij de eenheid van het Nederlandsche Volk in zijn onverdeelde sympathie voor het rijwiel en zijn rijders.

Thans rusten we uit. Aan den N.W.B. is het nu om den tijd te begrijpen en te oogsten, wat gezaaid is... aanzien en respect! Aan sportief Nederland is het thans een „reculer pour mieux sauter”, pour mieux sauter in 1928 als een nieuw en grooter sportgebeuren ons wacht:

de Olympische Spelen.

Edam, Augustus '25.

Bij Kips' zilveren bestuurdersfeest

Woensdag a.s. herdenkt een der eerlijkste en onbaatzuchtigste leiders, die de Nederlandsche sportbeweging ooit gehad heeft, of hebben zal, ir. J. W. Kips zijn zilveren jubileum als N. V. B.-leider. Bij dit feit dient een warme golf van dankbaarheid te gaan door de voetbalbeweging voor al wat ir. Kips, een kwart eeuw lang in onbezweken trouw aan een mooi ideaal, heeft tot stand gebracht. Ook „De Revue der Sporten” brengt bij monde van haar medewerker Jac. F. Lamey, openlijk hulde aan Kips, aan zijn persoon en werk beide!

Wie en wat Kips is!

Het is wel een zeer bijzondere plaats, die ir. Kips inneemt in den N.V.B. Een zoo aparte plaats, dat heel de voetbalwereld met hem zal meeleven op 2 September, als hij herdenkt 25 jaar geleden tot bestuurslid van den N.V.B. gekozen te zijn.

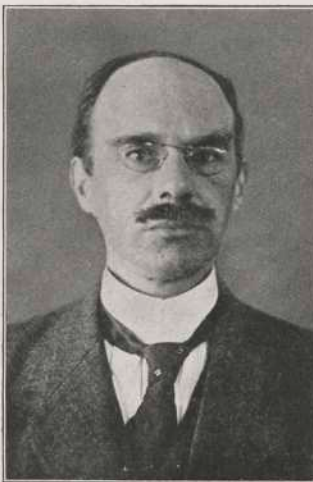
Voorzitter Kips, die in 1880 te Utrecht werd geboren kwam als 12-jarige jongen te 's-Gravenhage te wonen en sindsdien is hij Hageenaar gebleven, behoudens zijn studietijd te Delft, waar hij in 1905 den graad van werktuigkundig Ingenieur behaalde.

Van 1911 af is dhr. Kips als leerling aan een der Haagsche Hoogere Burger Scholen verbonden; daarnaast is hij eigenaar van een constructie werkplaats te Schiedam.

Kips voetbal-loopbaan.

Zooals bekend heeft voorzitter

Kips vroeger, van 1894 af, in H.B.S. gespeeld. Reeds spoedig — in 1896 — werd hij Secretaris, daarna (tot 1906) Voorzitter van deze vereniging als opvolger van dhr. Stokvis. Voorts was Kips achtereenvolgens

Ir. J. W. KIPS.

tweede en eerste Secretaris van den Haagsechen Voetbal Bond en hanteerde hij ook al den voorzittershamer van deze organisatie.

Gaan we na, dat hij 2 September 1900 tot commissaris in het N.V.B. bestuur werd gekozen, dan blijkt,

dat deze harde werker gedurende geruimen tijd aan de leiding deelnam, zoowel van H.B.S. als den H.V.B. en den N.V.B. tesamen!

Ook als scheidsrechter van den N.V.B. heeft de jubilaris van thans zich verdienstelijk gemaakt, zoodat men ziet, dat Kips daadwerkelijk een aandeel heeft genomen in al de zaken rakende het voetbal in het algemeen en den N.V.B. in het bijzonder.

Toen de oorlog uitbrak...

Zeer mooi werk werd door Kips — in samenwerking met Buskop en Hylkema — verricht in 1914, toen stad en land onderste boven was van den schrik en de ontsteltenis voor het dreigend oorlogsgevaar. Aanstands slak dit drietal de handen uit de mouwen en zette een nood-competitie in elkander. De N.V.B. stelde zich in die dagen ter beschikking van het Nationaal Steuncomité, deed zijn invloed ten aanzien van de lichamelijke ontwikkeling in het Leger gelden en met gerechvaardigde trots mag voorzitter Kips spreken van een werk van groot sociaal belang, dat hij en de zijnen in die dagen hebben verricht.

Met een tusschenruimte van 4 jaar, nml. van 20 Juli 1902 tot 8 Juli 1906 is dhr. Kips bestuurslid van den N.V.B. geweest en van 22 October 1919 af is hij, als opvolger van Jasper Warner, Voorzitter van den N.V.B.

Als N. V. B.-praeses.

Met bekwaam greep heeft Kips de teugels van het N.V.B.-bewind in handen gehouden.

UIT DE CRICKETWERELD.

Het N. C. B.-elftal, dat Vrijdag j.l. te Rijswijk de Engelschen bekampte. V. l. n. r.: A. Schill, R. Vis, F. Rincker, P. G. East, Mr. J. H. H. Kessler, J. Schmeink, A. Terwiel, Max Jansen, K. Leeser, H. van Manen, P. L. van Bueren.

Als we ons de conflicten en de oogenblikken van crisis der laatste jaren even voor oogen stellen, dan moet aanstonds worden erkend, dat veel beleid en stuurmanskunst noodig is geweest om die jaren van beproeving — want zoo was het soms! — te boven te komen. Gaan we eens na, wat dan toch wel de stuwkracht kan zijn geweest, wat nog steeds de stuwkracht is, welke dhr. Kips voortdrijft. Het is de buitengewoon hooge opvatting, welke hij van zijn taak heeft en het is de groote liefde, waarmede dhr. Kips beziel is om de idealen, welke hij zich heeft gesteld, te verwezenlijken.

Het was geen luchtig daarheen geworpen gezegde van hem toen hij in het openingswoord van een Algemeene Vergadering zeide: „Wij moeten ons idealen stellen.“

Trouwens, dhr. Kips is wars van alle ijdele woorden, omdat hij zijn tijd broodnoodig heeft aan het doen. Hij is een onvermoeid werker, een zwoeper van de beste soort, die den degelijken en harden arbeid mint en wien niets te veel is.

Wij hebben het groote voorrecht gehad, speciaal in de laatste jaren in nauw contact met ir. Kips te staan, wij hebben persoonlijk ervaren, wat hij waard was en is — en wij willen hopen nog jaren lang blijven zal — en wij hebben vaak in bewondering gestaan voor zijn werklast, werkkraft en energie. Maar meer nog dan dit al dwingt de wijze waarop hij zijn taak — zijn roeping is het hem geworden — meent te moeten vervullen, hoogachtung af.

De kracht van het ideaal!

Teluurstellingen zijn hem niet onthouden, maar zoals Kips persoonlijk tegenover ons verklaarde: „wat men niet genoeg doen en wat men vóór zijn genoeg vericht is wel bestand tegen een sloot en een klap. Dan komen aanstonds weder de aangename zaken en herinneringen naar boven en dan gaat het weer moedig voorwaarts, het einddoel tegemoet.“

Kips heeft ons wel eens verteld, dat hij een zoo groot aandeel in alles voor zijn rekening nam, doordat hij het eenig bestuurslid is, dat in den Haag woont, maar Kips hield het ons ten goede, als we interrumpereen: „daar is niets van aan, voorzitter“.

Want al zal Kips in Breda of waar dan ook, dan ging hij naar den Haag om zich op de hoogte te stellen en te houden.

Kips, de werker!

Dat is de drang, die in hem zit, de drang tot werken, werken, werken, met volle overgave van zijn persoon, met algeheele liefde voor de zaak en met het onuitputtelijk optimisme, dat alle tegenslag te boven komt.

Eenvoudig, rustig en kalm gaat Kips zijn gang. Hij timmert niet aan den weg, hij stelt zich niet op

HET NATIONALE ZWEMFEEST VAN DE A. Z. te Amsterdam is een groot succes geworden. Ziehier de ploeg der A. D. Z. van links naar rechts: de dames C. Ruitenschilt, G. Kunst, E. Smits, L. Werner en R. Beisenheitz. Het viertal won de 5 x 50 m. estafette vrije slag in 3 m. 20 sec.

den voorgrond, maar hij doet, wellicht juist daardoor, meer werk dan anderen.

Maar daarom ook doet het wel-dadig aan op een oogenblik als dit — een herdenkingsdag — te kunnen getuigen van de hoogachtung, welke men voor deze figuur gevoelt.

De andere jubilaris...

Doch dit artikeltje zou wel mank gaan aan groote onvolledigheid, indien niet tevens even gewag werd gemaakt van den grooten steun, dien dhr. Kips geniet van de zijde zijner vrouw.

Weinigen weten hoe zeer de vrouw een machtige factor is voor hen, die tot de voormannen van een organisatie behooren; een factor, waarop niet steeds voldoende de aandacht wordt gevestigd.

Medewerking van vrouwelijke zijde is een onmisbaar iets, wil men met lust en opgewektheid zijn taak vervullen en... blijven vervullen.

Daarom ook is een woord van hartelijken en welgemeenden dank en hulde aan Mevrouw Kips hier voorzeker op zijn plaats.

En thans blijmoedig de tweede vijf en twintig jaar tegemoet! JAC. F. LAMEL.

N. V. TECHNISCH BUREAU BIJLEVELD
ROELOF HARTSTRAAT 30 - AMSTERDAM
TOEBEHOOREN VOOR AUTOMOBIELEN

SCHEVENINGEN
Hotel des Galeries

Telefoon 50440

Uitmundende keuken — Allerbeste ligging —
Matige prijzen — Kamers vanaf f2.25

Van Cricket en Cricketers

VERLOREN HONDERDEN VAN GRACE. — HET NUT VAN SLECHTE WICKETS. — IETS OVER NERVEUSE BATSLUI. — HOE MEN ZENUWACHTIG WORDT. — DE DUBBELE NULLEN VAN GRACE. — ONDERHANDSCHE FASTBOWLERS. — DE KUNST OM DEN BAL TE VANGEN EN HEM TE LATEN VALLEN. — VAN HAZEN, PATRIJZEN EN EEN AARTSENGEL.

Dezer dagen moest ik een vrij lange spoorreis maken. Om de verveling wat te verdrijven had ik het bekende boek van Dr. W. G. Grace, dat ik in jaren niet gelezen had, in m'n koffer gestoken. Het is waarlijk een probaat middel geweest om de treinreis te bekorten. Ik heb er zooveel aardige opmerkingen in gevonden, dat het wel de moeite waard is er in deze rubriek nog eens wat van te vertellen, temeer daar op het ogenblik Dr. Grace door z'n geslagen records weer in de „limelight" van de publieke belangstelling is gekomen. Tusschen haakjes moet ik intusschen nog even de opmerking maken, dat enkele bewonderaars van Grace beweren, dat hij niet 126 doch 127 honderden heeft gemaakt, daar hij nog een honderd bijeen geslagen heeft tegen het Zuid-Afrikaansche elftal in 1894 en wel 129 not out, waarmee men geen rekening gehouden heeft. Achteraf is echter gebleken, dat men dezen wedstrijd niet als eerste klas heeft beschouwd, om welke reden is niet bekend. Intusschen maakt men het op die manier Hobbs niet gemakkelijk. Het is best mogelijk dat er hier of daar nog een paar honderden van Grace begraven liggen, hij heeft er zooveel gemaakt en het is al zoo lang geleden dat hij ze maakte, dat er best een paar aan de aandacht van de cricket-statistici zouden kunnen zijn ontsnapt. Mocht men dan later een van die honderden opgraven, dan zou Hobbs weer opnieuw kunnen beginnen. Het is, dunkt mij, voor alle partijen maar

het best, nu maar een streep onder de geheele rekening van Grace te zetten en Hobbs rustig van zijn nieuw record te laten genieten.

—o—

Wat me in de eerste plaats trof in het boek van Grace, is z'n pleidooi voor slechte wickets. Hij beweert niet meer of minder dan dat een cricketer, die alleen goed kan spelen op een betrouwbaar wicket, maar een halve cricketer is. Juist aan het spelen op onbetrouwbare wickets herkent men den waren cricketer. Datzelfde is ook van toepassing op de velden. Daaruit zou dus volgen dat het Haarlemveld eigenlijk een zegening voor het Hollandsche cricket is. Ik geloof, dat heel wat Hollandsche cricketers, die met veel moeite op het Haarlemwicket een paar runs gemaakt hebben, het op dit punt heelemaal niet met den G.O.M. eens zullen zijn. Die vroegere cricketers moeten overigens toch wel merkwaardige menschen geweest zijn. Grace vertelt in zijn boek van een zekere Carpenter, die heelemaal niet bang was voor shooters. Zelfs de hardste shooters stopte deze batsman zonder de minste moeite. Van Grace zelf heb ik eens gelezen, dat hij vier shooters achter elkaar kreeg en ze alle vier stopte. Kom daar tegenwoordig eens om!

—o—

Zenuwachtigheid speelt in cricket een groote rol. Grace beweert, dat een groot deel van zijn succes te danken is aan de omstandigheid,

dat hij op een enkele uitzondering na nooit de minste last van zenuwen heeft gehad. Hij achtte zich op dat punt buitengewoon gelukkig. Hij heeft batsmen gekend, die bijna niet konden spreken, wanneer ze naar het wicket gingen of die zoo wit als een doek zagen. Hij vertelt in zijn boek een paar merkwaardige staaltjes van de zenuwachtigheid. Zoo gebeurde het eens in een Varsitymatch op Lords, dat een batsman, die pas was ingekomen en aan het paviljoeneind moest batten, bij den eersten bal dien hij kreeg door zijn partner werd opgeroepen om te runnen. De batsman keerde zich om en liep in volle vaart naar het paviljoen terug tot groote verbazing van zijn partner en tot vermaak van het publiek!

Een ander staaltje van zenuwachtigheid zag Grace in een wedstrijd van M.C.C. tegen Cambridge, eveneens op Lords. Daar ging een der Cambridge spelers naar het wicket, waar hij zijn gewone positie innam n.l. rechtop staande met opgeheven bal, wat wij hier dus noemen „met open wicket". Tot ieders verbazing bleef hij precies

RUIJT RALEIGH

Het geheel stalen Rijwiel fl. 150.—

Altijd durende garantie

Hoofdkantoor: Stadhouderskade 74

Telefoon No. 21016 — Amsterdam

IEDERE STEYR

houdt een belofte in.

En komt die belofte na!

CENTRAAL GARAGE

SPUI 187 — HAERSOLTE & Co. — DEN HAAG

S. SPIJER - JUWELIER DEN HAAG AMSTERDAM

Plaats 5. Teleph. 12311. Kalverstraat 222. Teleph. 37226

Ruime keuze van WISSELBEKERS

COUPES

EN ANDERE WEDSTRIJDPRIJZEN.

zoo slaan toen de bowler den bal had losgelaten, tengevolge waarvan hij dan ook werd gebowld. Toen men hem vroeg wat de oorzaak daarvan was, antwoordde de batsman dat hij het zelf niet begreep, hij had zich absoluut niet kunnen verroeren.

Die afwezigheid van zenuwachtigheid bij zichzelf schrijft Grace toe aan de onstandaardheid dat hij steeds als eerste man in ging. Zenuwachtigheid is gewoonlijk een kwestie van tijd. Ze wordt sterk verergerd wanneer men wickets ziet vallen en daarover gaat denken. Gaat men No. 1 in, dan heeft men geen gelegenheid zich zenuwachtig te maken. Deze opmerking lijkt ons inderdaad zeer juist. Bowlers danken een halfrick niet steeds aan hun bowlen doch vaak aan zenuwachtigheid van den derden batsman. Bekend is ook het verhaal van een speler, die als derde man zou ingaan en gedurende bijna vijf uur met zijn pads aan had zitten wachten om naar de wickets te gaan, in welken tijd het openingspaar ettelijke honderden runs bij elkaar had gebracht. Toen zijn beurt eindelijk kwam was hij door het lange wachten zoo zenuwachtig geworden, dat hij met den eersten bal reeds werd gebowld!

Grace schrijft het geen last hebben van zenuwachtigheid toe, aan het feit dat hij in eerste klas cricket nooit twee nullen heeft gemaakt. Hij vertelt echter dat hij er eenige malen buitengewoon dicht bij geweest is. In een Testwedstrijd werd hij n.l. in de tweede innings van den eersten bal gemist, na in de eerste innings een 0 gemaakt te hebben en een ander maal, spelende voor London County, zou hij na in de eerste innings een 0 gemaakt te hebben, in de tweede gemakkelijk run out geweest zijn op den eersten bal indien de fielder den bal had aangegroid. Buiten eerste klas cricket heeft Grace tweemaal een bril gebat.

Merkw aardig is ook het verhaal van den wedstrijd waarin Grace in het veld is geweest bij elken bal die gebowld is. Het was in den op 23,

24 en 25 Mei gespeeld een wedstrijd Gloucestershire tegen Kent. Kent maakte in de eerste innings 470 waarop Gloucestershire antwoordde met 443. Grace ging No. 1 in en laatste uit voor 257. Daarna werd Kent uitgegoid voor 76. De 103 om te winnen maakte Gloucestershire binnen het uur voor 1 wicket. Grace was met 71 not out. Grace bowlde in dezen wedstrijd bovendien 43 over. De wedstrijd duurde 10 minuten na drie volle dagen.

Onbegrijpelijk zal het menigeen voorkomen dat men vroeger onderhandsch veel harder bowlde dan in den lateren tijd overhandsch. Grace vertelt echter dat fastbowlers als Kortright, Mold, Richardson en Lockwood lang zoo snel niet waren als de vroegere onderhandsche bowlers Fellows en Marcon. Hij zegt, dat hij de bowlers de bal zoo snel door de lucht ging, dat hij vaak hetzelfde brommende geluid maakte als een tol. Grace zag o.a. dat Kortright onderhandsch een stomp uit den grond bowlde met zoo'n kracht, dat de stomp door de lucht vloog en eerst 17 yards verder neer kwam.

Van Marcon verhaalt Grace, dat een batsman, een jonge stellige boer, van meening was dat hij Marcon's onderhandsche ballen zeer goed vooruit zou kunnen spelen. Hij ging daarom recht op staan om gemakkelijker den bal te kunnen spelen, maar ontdekte al spoedig, dat het bowlen harder was dan hij dacht, want Marcon bowlde hem met zijn eersten bal het bal uit z'n handen. Het kwam in het wicket terecht, waardoor de batsman uit was. Marcon moel herhaaldelijk stumps in stukken gebowld hebben met onderhandsche ballen. Op zijn bowlen moesten

KWATTA'S
MANOEUVRE CHOCOLAAD
verwerkt geen dorst.
HET merk voor de sport.

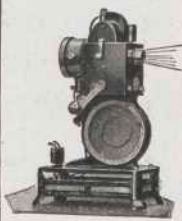
vaak twee, soms zelfs wel drie longstops worden gebezigd!

Theorie en praetijk loopen nog al eens uit elkaar. Zoo vertelt Grace, dat E. H. D. Sewell in een wedstrijd van London County een paar gemakkelijke vangen miste. Den volgende dag verscheen het nieuwe nummer van het bekende Fry's Magazin, waarbij op den omslag met groote letters stond: „The art of catching bij E. D. H. Sewell”. Natuurlijk kocht Grace een nummer en dien dag lag vrijwel iedereen van het efltal Sewell in overweging de volgende maand een vervolg-artikel te schrijven: „The art of how to drop them.”

Over umpires is heel wat te schrijven. Grace vertelt van een bekend speler die in de Hasting's cricketveek ging spelen. Bij het uitpakken van zijn bagage kwamen twee hazen en een paar patrijzen te voorschijn. Op de vraag waarvoor die bestemd waren, was het antwoord: „Natuurlijk voor de umpires. Ik hou er niet van voor lbw of voor iets anders uitgegeven te worden wanneer ik er wat aan kan doen.”

Van denzelfden speler verhaalt Grace, dat hij eens door zijn partner werd opgeroepen voor een vrijwel onmogelijke run. Hij werd dan ook gemakkelijk uitgerund. Hij was woedend en al wat hij tegen z'n partner zei was: „Je hield me zeker voor 'n aartsengel!”

SHORT LEG.

Iedereen Film-Operateur

Neemt Uwe Camera mede op Uwe reizen. • Op Uwe Auto-tochten. • Op Uwe zeiltochten. • Uwe Reisindrucken • kunt U opnemen met de:

„Pathé-Baby Camera”

en al deze herinneringen kunt U na jaren weder doen herleven door het

„Pathé-Baby Projectie-toestel”

Te verkrijgen in ieder foto-magazijn en bij den
Importeur voor Nederland: Raadhuisstraat 42, Amsterdam

Pathe-Baby

HOVEN'S
TUT

SPIEREN

van Dort en Vega) tegen één die Sleur voor de V.V.A. maakte. En in het veld was er niet veel verschil, een procent of 15, zouden we zeggen.

A.F.C. won met 1-0 van D.E.C., en in de finale die tusschen A.F.C. en Blauw-Wit ging, zag men nog eens ouderwetsch Amsterdamsch voetbal. De A.F.C.-ers gooiden zich in den strijd alsof het om het eerste-klasschap ging inplaats van om den Arolbeker! Op de tribune beelden de A.F.C.-getrouwen (een zeer aparte categorie onder de Amsterdamsche voetballiefhebbers) van geesdrift. Want de jongens met de vuurroode jerseys aan waren volkomen opgewassen tegen de zebras! „Pang!” kwam een schot van Bos tegen de paal... maar in de tweede helft deed deze uitstekende speler het over, en nu greep Schindeler een gat in de lucht: A.F.C. leidde en... er waren nog maar tien minuten te spelen. Hoe grillig is echter het voetbalspel! Het is al duizend keer gezegd, en het kan nooit genoeg gezegd worden. Weer een schot van Bos: tegen de lat! Haast was 't 2-0 geweest... en A.F.C. wist niet, beter of 't was binnen.

Maar toen één der hachelijkste tegenvallers die een elftal kan overkomen: strafschoot!

Ferwerda maakt er 1-1 van. Even daarna schiet dezelfde speler den bal weer in 't A.F.C.-net, en Smit scoort een derden goal... in een paar minuten is een 1-0 voorsprong in een 3-1 achterstand veranderd. En dan zijn er nog mensen die op voetbalkansen durven bouwen!

Een ontredder, een ontmochtend A.F.C.-elftal ging het veld af, ge-

GEOPEND AMERICAN GARAGE

KERKSTRAAT 303-305
b.d. Reguliersgracht — Tel. f. 35151
Stalling voor 40 wagens
- 1e KLAS REPARATIE-INRICHTING -
DAGEN NACHT GEOPEND

GENERAL

H. J. A. KOOPMAN
FREDERIKSPLEIN 35 - A'DAM
Ongelukken Verzekeringen
Sport Inbegrepen

UIT DEN WEDSTRIJD V. O. C.—ROTTERDAMSCH ELFTAL.

De V. O. C.-keeper aan 't werk.

volgd door een verheugde ploeg. A.F.C. laten zien, dat het weer mee Blauw-Witten, maar toch heeft gaat tellen!

V. O. C., de populaire Rotterdamse club, heeft een nieuw terrein gekregen aan den Kleiweg, dat gisteren is ingewijd met een wedstrijd tusschen de roodzwarten en een Rotterdamsch elftal. Wij wenschen V. O. C. gaarne een prettige en succesvolle periode op haar nieuwe „home”! — Onze fotograaf was op zijn post: ziehier een moment voor het V. O. C.-doel in beeld gebracht.

Vergaderwee in den N.V.B.

(Door een bizonderen medewerker).

Wat J. H. Stokvis in 1907 profeteerde! — Veel verbittering in de tegenwoordige vergaderingen.
— Van den ondank, die het loon der N.V.B.-Officials is. — Minder eigen, meer algemeen belang.

J. E. Stokvis, de vertegenwoordiger van H.B.S. op de Bondsvergaderingen van vroeger, vond in 1907 de Algemeene Vergadering nog niet zóó slecht. Zijn conclusie na een lange rede luidde:

„Laat deze A.V. met haar vele gebreken, maar nog grootere deugden, geen harikari toepassen, door zich te laten vervangen door een andere met nog meer gebreken en geen nut“.

Zij, die thans als belangstellenden de Algemeene Vergaderingen van den N.V.B. geregeld bezoeken, moeten zich wel afvragen, of de tegenwoordige samenstelling, waarvan men zooveel praktische resultaten verwachtte, wel erg in het belang van den Bond is.

De jaarvergadering van 16 Aug. l.l. stelde zeer teleur; keer op keer toonde men de belangen van den Bond allermint te begrijpen. De afgevaardigden staren zich blind op hetgeen er tevoren in de vergaderingen van de belangengroepen besloten is. Deze groepen, al te veel om op te noemen, staan in belangrijke aangelegenheden zoo vinnig tegenover elkaar, dat haast iedere groep een andere mening heeft.

—0—

Niet alleen tijdens de besprekingen, maar ook bij het binnentreden in de zaal bespeurt men terstond de aanwezigheid van de verschillende groepeerings.

Rond de tafeltjes zit men in groepjes bij elkaar, en het ontbreekt er slechts aan, dat de opperlieden door een onderscheidingssteekje te herkennen zijn. Het zou wel interessant zijn, als dit nog eens kwam!

De heeren van de Westelijke eerste klasse mogen er zijn. Iets deftiger en zelfbewust! Hier zitten wij nu en wie ons durft aan te vallen, kan ervan verzekerd zijn, bestreden te worden! Lameij is de groote koning, die onmiddellijk tot verweer gereed staat, als men hem en zijn volgelingen plagen wil.

In elke vergadering verzoekt de Bondsvoorzitter zeer vriendelijk, vooral de belangen van den Bond te willen dienen, en met de beste bedoeling schijnt men geneigd, aan het verzoek gevolg te willen geven. Doch nauwelijks smeult er

iets bij de behandeling van een onderwerp, waarbij de belangen van de verschillende groepen vrij sterk uiteen lopen, of de geheele zaal staat in vuur en vlam. Op het podium, waar de sprekers verschijnen moeten, om netjes en verstaanbaar hun meening uiteen te zetten en nu en dan in de zaal, waar men blijkbaar zeer onrustig is geworden, hoort men elkaar sarcastisch, ook wel eens zeer geestig, bestrijden.

Het B.B. blijft ijsig kalm, achter de lange groene tafel: Slechts een enkele maal een glimlach op het gelaat! Ze weten wel, dat aanstonds voorzitter Kips de woordvoerders misschien niet met een kluit in het riet zal sturen, maar dan toch met een zoet lijntje het stilzwijgen zal opleggen.

De tweede en derde klassers, in aantal sterk genoeg, om de eerste klassers te verpletteren, zitten echter op een afstand. Handgemeen zal men niet gauw geraken. Het verschil in spelklasse is duidelijk te zien. Ze zijn minder zelfingenomen, zelfs ietwat bedeesd, maar inwendig gevoelen ze zich krachtig genoeg, om bij de stemming boosaardige plannen van andersdenkenden te verwijderen. De jongste vergadering hebben ze wel een flink succes behaald. Ze hebben de financiële commissie tenminste zoodanig vernietigd, dat de weggejaagde heeren wel nooit meer te voorschijn zullen komen.

—0—

Het B.B. heeft de Financiële Commissieleden, die voor de f. l. — contributie geijverd hadden, trouwens niet erg vriendelijk aan hun lot overgelaten. Voorzitter Kips had, toen er zooveel kandidaten genoemd werden, wel eens mogen bedenken, dat het B.B. moreel verplicht was, de aftredende heeren van dienst te zijn door een kleine aanbeveling.

Voor de heeren, was het toch wel wat heel pijnlijk zoo maar weggejaagd te worden, zonder dat iemand eraan dacht, een poging te wagen, ze te behouden. Bij elke stemming verdronk een der aftredende leden, eerst Bronkhorst, toen Lobach en tenslotte Dirkzwager.

Toen het te laat was en de fout niet

meer hersteld kon worden, werden de ontslagen heeren door den Bondsvoorzitter „eervol“ uitgeluid.

Men begrijpe ons goed: ieder is natuurlijk vrij in zijn keuze, maar toch is men verplicht, rekening te houden met hetgeen de aftredenden voor den Bond verricht hebben. De animo, om wat in het belang van den Bond te doen, wordt nu niet bepaald verhoogd, als men te voren weet, dat eens de dag komt, waarop men hetzelfde lot zal ondergaan als thans drie van de vier afgetrede commissieleden.

—0—

Het Reglement is weer opgeborgen. De 2/3 meerderheid bleek een onmogelijkheid. Voorzitter Kips adviseerde dringend om het maar aan te nemen. Later was er wel eens gelegenheid, om zoo noodig een wijziging voor te stellen.

De A.V. liet zich echter niet vermurwen. Het Noorden en het Zuiden, groepen, die altijd zeer kalmjes in een hoekje zitten, geduldig hun beurt wachtend, — het Westen blijft toch het drukke gedoe in den Bond, — kwamen er ook aan te pas. Men wilde graag het B.B. terwille zijn, maar ach, men voelde zich echter zóó gebonden door de opdracht, dat men geen enkele vrijheid had, hiervan maar eenigszins af te wijken. Het Reglement is voor den Bond altijd een zeer kostbaar voorwerp geweest en het zal vermoedelijk wel altijd zóó blijven!

Misschien komen thans de stellingen weer eens te voorschijn, de 53 van het jaar 1907!

—0—

De A. V. had in vroegere jaren hare gebreken, die echter o.i. bij de tegenwoordige samenstelling in nog grootere mate te voorschijn treden. Wij zien slechts één oplossing:

Er moet een eind komen aan 't belabberde standpunt dat bij elke kwestie de doorslag geeft... wat 't meest in 't belang is der belangengroepen onderling.

Eerst dan zal men voor den Bond de zóó noodzakelijke betere resultaten kunnen verwachten!

J. M. BAIJER, Ceintuurbaan 280 hoek Ferd. Bolstraat 115,
AMSTERDAM — Telefoon 28780.

HEERENMODEARTIKELEN

AUTOPLAIDS-REGENJASSEN met uitknoopbare voering.

Diverse merken slappe en stijve HOEDEN en PETTEN.

GEOPEND

AU BON TAILLEUR

Weteringschans 177 — Amsterdam

Speciaal adres voor Heeren, die zich elegant en zéér billijk wenschen te kleeden. — Telefoon No. 30177

Wat er omgaat

Onze roeiers naar Praag. — Kans op succes? — De voetbal gaat rollen. — De wedstrijd tegen Denemarken. — Een spannende ontmoeting in 't zicht.

De vorige week zijn ze vertrokken, 'n groot gezelschap, dames en heeren niet in hun midden de roeiers die Nederland vertegenwoordigen zullen te Praag; de acht van Laga, de vier en de twee (zonder stuurman) van De Amstel, de twee met stuurman van Nautilus en de skiffuur van De Hoop. Bestuurders, coaches, masseurs, vaders en verloofdes vormden de entourage van de hoofdgroep, de 15 roeiers en 2 stuurlieden die in het oranje-ricot den strijd tegen de geduchte Zwitsers, de Fransen, Italianen, Tsjechen enz. zullen aangaan.

Men weet het, onze afvaardiging kon niet op de volle sterkte zijn van 't vorig jaar. Toen kwamen we in zes van de zeven nummers uit — alleen niet in dubbel skiff — toen hadden we inderdaad onze allerbeste ploegen uitgezonden. En Nederland eindigde op de eerste plaats, won de acht (Nereus), de vier met stuurman (Amstel) en de twee met stuurman (Laga).

Nu komen we maar in 5 nummers uit en geven onze voornaamste tegenstanders, de Zwitsers, in de vier met stuurman en in dubbel skiff geen partij. Bovendien moeten in twee nummers dezelfde roeiers starten: Silfhout en v. d. Vegte van De Amstel zullen zowel in de vier als in de twee zonder stuurman uitkomen, helgen op zich zelf reeds een handicap is.

Onder deze omstandigheden kan men de hoop op de eerste plaats in de algemeene rangschikking wel laten varen, temeer daar 't gehalte van de vier en van beide tweenden niet van dezelfde bijzonder goede hoedanigheid is als die ploegen in 1924. Doch al is dus een even breed succes, als in 't vorig jaar kort na de Parijische Olympiade te Zürich behaald werd, vrijwel buiten gesloten, een mooi individueel succes kan naar mijn mening a.s. Zaterdag niettemin wel verkregen worden.

Ernstig voorbereid door deskundige coaches (ook de Amstel-roeiers maakten na 't heengaan van Sullivan en na een grondige rustkuur, onder leiding van den Laga-coach Ir. Spoelstra, zichtbare verbeteringen) zijn onze representanten in zeer goede conditie naar 't oude Bohemen vertrokken en sedert enkele dagen wordt daar door allen met vlijt geoefend. Men is er dus lang genoeg om met de baan vertrouwd te geraken. De waterverhouding is er trouwens voor ons Hollanders niet ongunstig. Vooral onze vertegenwoordiging in het hoofdnummer, de acht, is van prima gehalte. De temperamentvolle jeugdige ploeg van Laga is in staat

de overwinning te behalen. Kortom, wij durven niet 't hoogste verwachten, maar we vertrouwen niettemin op een eervolle vertegenwoordiging.

Aan onze roeiers de verzekering, dat duizenden landgenooten met oprechte belangstelling het resultaat de Praagsche regatta tegemoet zien. Houdt je taal, mannen!

Van uit de van de Spiegelstraat wordt a.s. Zondagmiddag de dirigeeslok opgeheven en klokke twee weerklinkt dan een doffe, diepe toon voor heel ons land; de eerste trap tegen 't ronde leeren instrumant!

't Spel gaat beginnen, is officieus al begonnen met Zilveren-Bal ontmoeting, met 't aardige hoofdstedelijke tornooi om den Arol-beker en tal van friendly games meer. Maar friendly games, zijn maar friendly games en de competitie is nu eenmaal de ziel van de voetballerij.

De competitie en het internationale voetbal. Daar beginnen we dit jaar al vroeg mee. Den 25en October — a.s. Zondag over zeven weken — komt in ons Stadion het elftal der Denen reeds te gast en dus moeten Hirschman c.s. oog en oor al extra scherp laten functioneren om zelf te zien — dat vooral — en van competente adviseurs te vernemen, wie de aangewezen mannetjes zijn

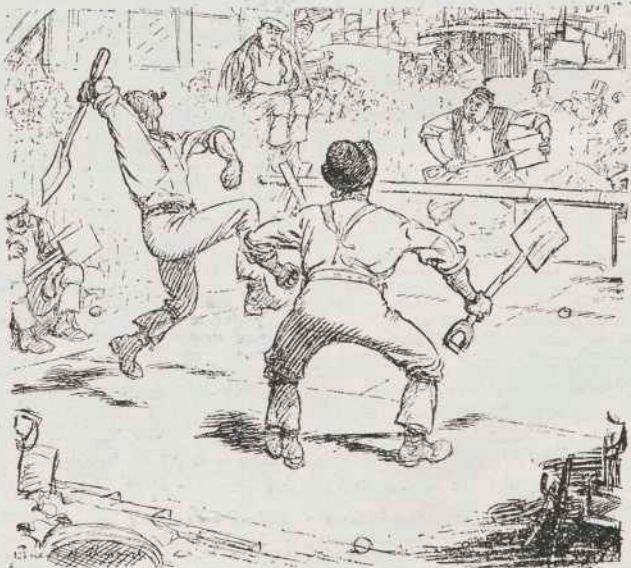
om op den laatsten October-Zondag het oranje te dragen.

Veel veranderingen in het elftal, zooals het in den laatsten interlandwedstrijden van 't vorig seizoen de Belgen in een schitterenden wedstrijd overwon, zijn niet te wachten en zelfs is er kans op ongewijzigde handhaving van dat succesvolle team.

Maar wel zal men zorg moeten wijden aan de voorbereiding en tijdig zal Glen Denning aan 't werk gesteld moeten worden, om vooral de fysieke conditie der spelers tot 't hoogste op te voeren. Als men dan met éénzelfde geesdrift den strijd aanvaardt als de laatste maal tegen onze Zuiderburen, dan kan de eerste internationale ontmoeting in 't seizoen 1925/1926 ons weer een overwinning brengen.

Als men echter den tegenstander eens niet voor „vol" zou houden als men met de samenstelling tot de laatste week wachtte en van een degelijke vooroefening zou afzien, ja dan wordt het stellig en zeker een nederlaag. De Denen zijn hun overgangperiode te boven; jonge krachten zijn daar gekweekt en 't hersteld contact met Engelse ploegen, benevens de reeks wedstrijden met de sterke Zweden, hebben 't Deensche spel weer geheel op internationaal peil gebracht. En de wedstrijd tegen Holland wordt daaar zeker an sérieux genomen! Laten wij onze oude rivalen de eer gunnen die hen ten volle toekomt. Tegen deze geduchte tegenstanders moeten wij zoo sterk mogelijk en grondig voorbereid aantreden. Dan alleen is een hernieuwd succes voor onze nationale ploeg mogelijk.

J. HOVEN.

Nà de arbeiders-Olympiade!

NEDERLANDSCH OLYMPISCH COMITÉ

OPGERICHT 11 SEPTEMBER 1912

GOEDGEKEURD BIJ KONINKLIJK BESLUIT VAN 1 NOVEMBER 1912, No. 39

BESTUUR. 1e Voorzitter: Mr. A. BARON SCHIMMELPENNINGK VAN DER OYE, Doorn; Secretaris-Penningm.: C. A. W. HIRSCHMAN, Nic. Maesstr. 67, A'dam. Tel. 43571, Telegr.-Adr.: HIRSCHMAN, A'DAM; 2e Voorzitter: Kapt. P. W. SCHARROO, Genie bureau, Amersfoort; Leden: P. W. WALLER, Overveen, Telef. Haarlem 1114 en Mr. L. H. FESCHOTTE, Keizersgracht 570, Telefoon 44490, Amsterdam.

(Bij het N.O.C. aangesloten zijn de volgende bonden: Alg. Ned. Wielrijdersb., Touristenb. v. Nederland; Kon. Ned. Amateur Schermb. Kon. Ned. Gymnastiek Verb.; Kon. Ned. Jachtvereen. „Nimrod”; Kon. Ned. Motorwielrijdersvereen.; Kon. Ned. Schaatsenrijdersb.; Kon. Verbonden Ned. Watersportvereen.; Kon. Vereen. v. Ned. Scherpschutters; Ned. Athletiek Unie; Ned. Biljartb.; Ned. Boksb.; Ned. Cricketb. Ned. Federatie v. Bonden v. Lichamelijke Opv.; Ned. Golf Comité; Ned. Bond v. Handboogschutterijen; Ned. Hippische Sportbond; Ned. Hockey- en Bandybond; Ned. Honkbalbond; Ned. Kaatsbond; Ned. Korfbalbond; Ned. Krachtsportbond; Ned. Lawntennisbond; Ned. Roeibond; Ned. Voetbalbond; Ned. Wielbond; Ned. Zwemb.)

Officieel orgaan: „DE REVUE DER SPORTEN”.

Olympische Notities.

Ds. Kersten weer op 't oorlogspad.

Wie gedacht hadden, dat de zieleherder uit Ierseke het bij zijn jongste echeek inzake de Olympische Spelen gelaten zou hebben, vergissen zich. Ds. Kersten is opnieuw op 't oorlogspad getogen.

Nu hebben wij over de eerste „campagne” van Zijn Weleerwaarde weinig gezegd. We leven nog steeds in een vrij land en — of schoon de partijgenooten van ds. Kersten er weinig voor voelen andersdenkenden vrij te laten! — wij van onzen kant erkennen ieders recht om binnen redelijke grenzen te ageren tegen een zaak, die men niet wenschelijk acht.

De wijze echter, waarop de Zeeuwsche predikant te velde trekt, gaat alle perken te buiten; zij overtreft vele malen de smakeloze manier, waarop ds. Kersten tegen het regeeringsontwerp inzake 't Olympiade-subsidie fulmineerde; zij is unfair in de hoogste mate.

—0—

Men oordeel' zelf over onderstaand citaat uit „De Banier”, waarin ds. Kersten het heeft over den natuur-ramp dien Borculo trof en... de a.s. Olympische Spelen. Na het hulpwerk voor de cycloonslachtoffers verneld te hebben, schrijft de predikant:

„Toch, bij al die te prijzen gedragingen, is een droef gemis.

Het gemis aan blijken van ware verootmoediging.

Waar hoordet ge van een buigen onder zulke zware slagen? Waar een uitroepen orer de zonde, die het oordeel waardig maakte? Waar viel Neerlands volk in voor den hoogen God? Helas! Wij zullen 't verwoeste herstellen; 't leed vergeten; en... we leven weer voort; we wandelen verder op het oude pad. Gods dag is niet ontzien.

Heeft God niet een boodschap tot ons allen?

Zij waren geen grooter zondaars dan de anderen op wie de toren van Siloam viel, of zij, wier bloed Pilatus met hunne offeranden vermengde. Gewis zij, die daar woonden in het Oosten van het land waren geen grooter zondaars, dan wij

allen. Tot ons, tot geheel ons land, komt het woord des Heeren. Indien gij u niet bekeert, gij zult desgelijks vergaan.

Er is iets erger dan de ramp.

't Is onze verharding!

In Borculo dit jaar geen kermis; maar wat heeft Goes met Borculo te maken? Neerlands volk wil feest vieren; jool maken; zonden uitgielen. Straks nog meer. In 1928 houden wij toch onze Olympiade. De regeeringsstem is wel geweigerd, maar er is geld genoeg! 't Wereldfeest zal ons niet ontgaan!

HET DUEL ZEEGERS-KLAASE tijdens den wedstrijd om den Prins Hendrik-beker te Arnhem, werd door den Amsterdammer gewonnen. Hendrik-beker te Arnhem, werd Zeegers legde de 5000 m. in 16 m. 37½ sec. af.

O, verhardend Nederland! Nog is 't niet 1928. Zult ge Gods hand bemerken? Of zal het oordeel doorgaan? Zal God onze feesten in rouw veranderen? Leerdan wij toch vragen naar den God onzer vaders; buig, o volk, waaraan God zooveel wonderen heeft verricht, in het stof; en val met ware belijdenis uwer zonden God te voet, opdat Hij niet twisten naar Zijne macht; en sla naar onze zonden. Want toch, erger dan verharding onder de oordeelen is er niet.

Dat is nog erger dan de ramp. Ziezo; tot zoover ds. Kersten's predikatie. En Enkele opmerking onzerzijds moge volgen.

Als er sprake van is, dat een Macht boven ons zal straffen, dan vreezen wij niet in de eerste plaats voor de Olympische Spelen. Er zijn zeker zondiger zaken op dit ondermaansche. Bijv. het lasteren van zijnen naaste! Bijv. het Farizeïsme, dat in buitensporige eigen-gerechtigheid op de hoeken der straten doet bidden en uitroepen: „Heere, heb dank dat ik niet ben als die anderen”. Het Farizeïsme, dat alle andersdenkenden tot paganisten, tot heidenen verklaart. Het Farizeïsme, dat diegenen, die een gezonde geest in een gezond lichaam willen doen huizen, stempelt tot afgodendienaars; het Farizeïsme, dat rechtschapen mannen als ds. de Visser, en als zijn toenmalige mede-ministers, mede qualificeert als „zondaren, die feest willen vieren, jool maken, zonden uitgielen”.

—0—

Wij zullen verder weinig woorden verspillen aan ds. Kersten's weeklagen. Wij weten onze zaak goed, en verheven boven gefemel van fanatici. Doch wij wenschen ons innig protest te uiten niet tegen 't feit, dat ds. Kersten onze zaak bestrijdt, maar wel tegen de onwaardige, onchristelijke wijze waarop deze predikant, deze zieleherder de Olympische gedachte aanvalt.

Een methode, die zich zelf verder voldoende qualificeert en... disqualificeert!

A. J. G. STRENGTHOLT.

Aanteekeningen voor Automobilisten.

HOE FORDBEZITTERS

BENZINE KUNNEN UITSPAREN.

De Fordmotor is goed, sterk, snel, maar hij is niet goedkoop wat de hoeveelheid benzine betreft die hij per kilometer lust! Dat is jarenlang een axioma geweest, maar dit axioma gaat sedert eenigen tijd niet meer op. Dank zij den uitvinder A. C. Blancke, een Chicago-er, rijdt de Ford niet duur meer, dank zij het vernuft van één man zullen miljoenen Fords weldra 30 tot 50 procent minder benzine verbruiken.

Als alle groote uitvindingen, is ook deze eenvoudig geweest. Zij bestaat uit een klein toestel, een bimetallicke thermostaat, die bij verwarming en afkoeling een stift doet ronddraaien waaraan een vorkje zit, passend in den sproeier-regulator op den Fordcarburetor. Het geheel is door een aluminium omhulsel beschermd, en wordt in een oogeblik zonder eenige demontage op den motor geplaatst. Ontaan van alle technische geheimzinnigheden, komt de werking van het vernuftig toestel hierop neer: het regelt automatisch het gasmengsel, dat rijker moet zijn bij het starten dan wanneer de motor warm is geworden. Nu kan men het mengsel ook tijdens het rijden met de hand regelen: onder aan het schutbord is op iederen Ford een regulator aangebracht, waarmee de overdruiven toevoer van benzine verminderd kan worden, en weer vermeerderd naar gelang het noodig is. Maar er is nog nooit een Fordrijder geweest, die deze manipulaties twee dagen uithield. Het is teveel werk, het is te lastig, het is niet praktisch. Men rijdt en men gebruikt overvloedig veel benzine. En chauffeurs die niet in hun eigen wagen zitten, denken er natuurlijk heelemaal niet aan zich moeite te geven met dien regulator onder het schutbord.

Het toestel nu, waarvan hier sprake is, het Beha-apparaat, regelt dit alles automatisch, en wij hebben ons kunnen overtuigen, dat het precies doet wat de fabrikanten en de importeurs ervan zeggen: op opzienbarende manier benzine uitsparen. De percentages verschillen naar gelang de omstandigheden; maar 30 tot 50 % minder benzineverbruik door een apparaat, dat een schijntje kost, en dat den geheelen levensduur van den motor in conditie blijft (mits de amateur er niet aan gaat prutsen!), is zulk een fraai resultaat, dat ook in ons land dit Beha-apparaat onmiddellijk ingang moet vinden. Bijkomstige, maar daarom niet minder belangrijke voordelen die het gebruik van de Beha meebrengt, zijn: gemakkelijker aanslaan van den motor, óók als die steenkoud is, soepeler loopen van den motor, voorkoming van warm-

loopen, oliebesparing, minder koolvorming, dank zij de automatische regeling van het gasmengsel, betere acceleratie, en dit alles resulteert natuurlijk weer in minder reparatiekosten over het algemeen!

De importeurs van het apparaat, de N.V. Handelsmaatschappij „Beha“, P. C. Hooftstraat 21, Amsterdam, heeft de zaak energiek aangepakt. Deze firma heeft begrepen, dat alleen feiten en controle haar artikel kan populariseren. Zij liet dus de redacteuren van de beste Nederlandsche vakbladen proefritten maken, zij liet door de Meteor Taxi Mij te Amsterdam (die uitsluitend Fords laat loopen), proeven nemen, en

EEN NIMF UIT AMERIKA.

Ellen Ramsay, een der populairste zwemsters van Californië.

allen getuigen van de merkwaardige besparingen onder de strengste controle van alle details!

En om de Fordrijders nog verder te overtuigen, stelt de N. V. Beha iedereen

in de gelegenheid een gratis proefgebruik te nemen: men bestelt een apparaat à f 13.95, en kan het retourneren, waarna men zijn geld terugkrijgt, indien er niet tenminste 30 % op de benzine wordt bespaard. Voor een wagen die veel op den weg is, is de besparing zeer aanmerkelijk, en de kleinigheid die het apparaat kost, valt weldra in het niet bij het bedrag dat men overhoudt door mindere aanschaffing van brandstof. Wij bevelen daarom Fordrijders aan het Beha-apparaat op hun motor te laten monteren: zij zullen er slechts plezier en voordeel van hebben.

Rijdt **DUNLOP**
en GE ZIJT TEVREDEN..

CREDIETEN

met en zonder borgstelling beschikbaar voor personeel met vaste positie
— Geen kosten vooruit —
Assuranties - 1e en 2e Hypotheek

A. A. & C. K., Singel 381, Amsterdam

AUTOMOBILES
AVIONS VOISIN

Handelmij. „Cobor“, Amsterdam
Prinsengracht 542, Telef. 33861

Bezoekt BAR
„LE MOULIN ROUGE“

Chiqueste en gezelligste bar ter stede
Amstel 118,
bij de Bakkerstraat

Arevi, Amsterdam

Plant. Middenlaan 15. Tel. 50415
Het adres voor Auto- en Motorbanden

AMSTERDAM

Hotel-Restaurant „Metropole“
Rembrandtplein

Diner vanaf f 1.50 - Logies vanaf f 2.50
Stroomend water — Badkamer

Aanbevelend, G. CH. DOON

Feest- en Vergaderzalen

KUIPER-GARAGE

LUXE AUTO-VER-
HUUR-INRICHTING

SALENTIJN & LIEUWMA

KUIPERSTRAAT 130-132 - AMSTERDAM - TELEFOON No. 21623

De beste
sportroman
van de
laatste
jaren.

GENTLEMAN JIM.³²

EEN ROMAN VAN VOETBALLERS EN BOKSERS

Door ARTHUR S. HARDY (Het recht van publicatie in
Nederland behoort uitsluitend
aan de „Revue der Sporten”)

Een
verhaal
vol span-
nende
momenten.

.. het gevaarte werd eensklaps omringd door een jouwende menigte ..

Korte inhoud van het voorgaande:

Jim Beldam, een jonge, zeer rijke aristocraat, ontvangt de hand van een meisje Vera Burnett, doch loopt een blauwtje omdat hij een nietsnut is. Hij besluit daarom naar een afgelegen stadje te gaan, Lorrington, en daar een nieuw leven te beginnen, werkend voor zijn brood. Hij komt als commensaal in huis bij Charlie Htmann, een bokstrainer, vindt een betrekking op een fabriekskantoor, en gaat spelen in de plaatselijke eerste klasse voetbalclub. Hij wordt verliefd op Jean Nye, de zuster van een jongen bokser, Bob Nye, en heeft als medemidman Ben Sayers, de aanvoerder van de voetbalploeg. Twee schurken, Jack en Joe Hatchin, de eerste een promotor, de laatste een bokser, zitten hem herhaaldelijk in het nauw te brengen en Jim besluit hen een lesje te geven. Hij gaat met verlof voor twee dagen naar Londen terug en vindt zijn bediende, Dobson, fuicend met zijn vrienden op zijn kamer. Deze worden echter zijn zonden vergeven en Jim neemt zijn bediende mee naar Lorrington. Om hem bij zijn plannen te helpen laat hij Dobson doorgaan voor een rijken vriend, die genegen zou zijn Bob Nye in zijn bokscarrière te helpen. Hij een competitie-match in Halseyburn haalt Ben Sayers, een tegenstander, Moore, over om Beldam tijdens den wedstrijd zoo te hinderen dat hij het veld uit moet. Jim weet juist zijn derde doelpunt maken maar Moore komt zijn belofte krachdig na en bewerkt Jim zoodanig dat hij van 't veld moet worden gedragen.

Ondertusschen had de scheidsrechter zich omgekeerd en den op den grond zittenden back bevelen op te staan.

„Ga het veld uit” zei hij kort.

De Halseyburn back keerde zich naar hem toe.

„Waarom” vroeg hij quasi verontwaardigd. „I is een ongeluk geweest. Ik was helemaal niet van plan hem zoo toe te takelen. Hij keek niet waar-ie liep. Zijn eigen schuld.”

„Het was een opzettelijke... een groote overtreding” gaf de scheidsrechter koud ten antwoord. „Ga het veld uit.”

Met een onverschillig schouderophalen gehoorzaamde Moore hem. Hij sletterde het veld af en tusschen de toeschouwers door — waar hij aan den eenen kant met gejuif en gefluit en aan den anderen kant met gejuif en hier en daar een goedkeurenden slag op zijn schouder ontvangen werd — naar de kleedkamers toe. Zelfs deze gemengde ontvangst liet hem koud. „I Was niet voor de eerste keer, dat hem iets dergelijks overkwam en niettegenstaande dat speelde hij nog steeds voetbal.

De scheidsrechter liet een vrije schop nemen en het spel werd hervat.

Maar nu had Halseyburn het spel in handen. „I Was of ze nu pas goed wakker werden. Bij het United-elftal daarentegen leek het of het weggaan van den mid-voor de spelers al hun energie, al hun vitaliteit ontroofd had.

Ze werden bijna letterlijk onder den voet geloopt.

Schot na schot werd op het doel van de gasten gelost, maar, zooals het wel meer gaat wanneer een doel gebombardeerd wordt, werd geen enkele trap omgezet in een doelpunt. En daarbij was de keeper van de United eenvoudigweg niet te passeeren. Hij was niet hart en ziel bij zijn werk — het waren juweeltjes van doelvleddigers-kunst, die hij in die oogblikken te zien gaf.

Pas na een heete schermutseling in het strafschop-gebied, slaagden de Halseyburners erin om met een schot van vlakbij een punt te veroveren.

„I Was toen twaalf minuten voor „tijd” en de scherming begon reeds te vallen.

Halseyburn begon, zooals te verwachten was, weer fanatiek. Ze behoeften hun aandacht nu niet langer op één speler te concentreren en de United, hun geminate tegenstander, speelde fair, voor het tegenovergestelde behoeften ze niet bang te zijn.

De bal kwam slechts een of twee maal op de andere helft, maar ondanks dat en ondanks al hun inspanning lukte het den Halseyburners niet om nogmaals te „scoren”.

„I Was nu zoo donker, dat het veld niet meer in zijn geheel te overzien was. De scheidsrechter keek op zijn horloge. Op een paar minuten na was het tijd. De toeschouwers vonden blijkbaar eveneens, dat het lang genoeg geduurd had — het werd tenminste een algemeen dringen naar de uitgangen — langzaam schuifelend trokken de menschen weg.

Nog een ver schot en een zet van den United doelman welke het leer midden op het veld terecht deed komen — een langgerekt fluiten en de wedstrijd was ten einde.

Voor den eersten keer had Lorrington United Halseyburn op eigen grond geslagen!

Met een ontevreden gezicht begaf Ben Sayers zich op weg naar de kleedkamers onder de tribune. Hij had zijn zin gekregen, Jim Smith, de „kei” van de United was „hors concours” gesteld en niettegenstaande dat had de United gewonnen.

In de kleedkamer zag hij zijn vijand op een bank tegen den muur zitten. Jim Smith was aangekleed en rookte een sigaar, die een zeer opvallend aroma verspreidde.

Sayers had niet veel verstand van sigaren — de producten in Lorrington verkocht eigenden zich niet tot het kweken van fijnproevers — maar toch zag hij onmiddellijk, dat dit iets bijzonders was.

Hij wilde onverschillig voorbijloopen, maar Beldam sprak hem aan

„Mijn compliment, Sayers' zei hij opgewekt. „We hebben gewonnen, hoor ik. Ik ben echt in mijn schik. Haleyburn heeft geen gelijk spel verdiend — zoo gemeen als die spelen.”

Sayers kleurde schuld bewust.

„Dat weet ik nog zoo niet niet. Dat eeuwige dribbelen van jou ook, — je lokt 't er mee uit.”

„Vroeger heb ik 't meer dan eens hooren vertellen — dat de prof-voetballers er geen been in zien om het maken van een doelpunt te verhinderen, door den speler in kwestie een hak te zetten. Ik heb 't nooit willen gelooven — in mijn club gebeurden zulke dingen niet.”

„Jouw club! Was er dan gebleven”, viel Ben Sayers opeens uit. „Niemand heeft je gevraagd hier te komen. Je bent mij te veel heer. Hoeveel heeft die signaer je gekost?”

„Die vraag is, op z'n zachtst gesproken, onbescheiden. Maar ik zal hem beantwoorden, 80 gulden de honderd.”

„Dat's bijna een gulden per stuk, Verduiveld! En dat voor een gewone kantoorbediende! Daar is een luchtje aan!”

De overige spelers waren gelukkig niet in dezelfde viltige stemming — ze omringden hem met hun belangstelling, ze deden niets dan informeren, hoe hij zich voelde en of hij veel pijn had.

„Ik ben zoo gezond als kip”, gaf Beldam dan ten antwoord, „maar mijn heele body doet me pijn en ik ben mank. 't Zure is, dat ik waarschijnlijk volgende week Zaterdag niet in die Cup-match zal kunnen spelen.”

Op dat oogenblik kwam Richard Carson binnen. Met een gezicht, dat heel strak stond liep hij regelrecht naar Beldam toe en ging naast hem zitten.

„Ik begrijp niet, wat de kerel bezielde heeft”, zei hij.

weg en een druilerig neervallende Lorengen) reden ze langs een slukkerigen buitenweg Lorrington binnen. Holsend en Bolsend ging het nu verder door de slecht verlichte straten naar de woning van Hitman toe, waar Beldam als nummer een afgezet zou worden.

Toen de bus met een schok voor de bekende voordeur stilstond Beldam op, wenschte zijn makkers wel te rusten, strompelde, geholpen door den trainer de paar treden af en hinkte het trottoir over naar de nu halfverlichte deuropening, waar Hitman op hem stond te wachten.

„Verduiveld, kerel!” begroette Hitman hem geestdriftig. „wat hebben jullie fijn gewonnen, ik heb gauw een speciale editie gekocht. 2-1, wat een straf voor Haleyburn! En die twee zijn jouw werk geweest. Maar als dank hebben ze je liekelijk toegetakeld he — hoe is het er nu mee?”

Beldam hinkte de kamer in. Toen zijn oogen aan het licht gewend raakten zag hij in de enige fauteuil, welke de kamer rijk was, en vlak voor een gezellig-knappend vuurtje Dobson zitten.

„Ja, ze hebben me te pakken gehad, Charlie!” stemde hij lichtig toe, „op het oogenblik ben ik er mooi mee, maar of het lang duren zal. — Goeden avond Mr. Dobson, hoe gaat het u?”

„Tamelijk goed, dankje!” gaf de man ten antwoord, terwijl hij zich wat rechterop heeschte en Beldam met een superieur air aankeek. „Ik heb zoo niet met Mr. Hitman hier eris degelijk gepraat. Enne, de zaak is gezond, ik zal het geld geven.”

„Prachtig!” zei Beldam met een ernstig gezicht. „En nu Charlie, hoe staat het met het elen?”

„Klaar jongen. Ik zal moeder de vrouw zeggen op te doen.”

Onder het elen kwam de aanstaande match tusschen

VALSPAR ENAMELS - VALSPAR VERNIS - VALSPAR BEITSEN J. ROSE & Co. PRINSENGRACHT 762 AMSTERDAM

„Ze zijn hier ruw, dat is waar, maar zoover ik weet hebben ze zoo iets als vanmiddag toch nooit eerder gedaan. Ze hebben je toch niet erg te pakken gehad?”

„Jim stond lachend op, wandelde of liever hinkte de kleedkamer rond en liet zich toen met een zucht van verlichting weer op de bank neervallen.

„Ik ben gelukkig tani — de heele zaak is binnenkort wel weer in orde”, zeide hij opgewekt. „Maar voor de volgende week Zaterdag zult U toch een ander moeten zien te krijgen, mijnheer.”

„Asjeblijft niet. Die Cup-tie moeten we winnen. Je krijgt mijn dokter — misschien, dat die kans ziet, om je in een week op te knappen. En als dat lukt, speel je toch, is 't niet?”

„Natuurlijk!” gaf Beldam ten antwoord.

„Prachtig. En nu voortmaken jongens. De bus staat al een tien minuten te wachten en we krijgen regen. Hoe eerder we thuis zijn, hoe beter.”

Zoo vlug als mogelijk was werd er gebaad. Daarna wreeven ze zich af, kleedden ze zich vlug aan en geen vijf minuten later klommen ze de vier steile treden van de bus op — Beldam werd door den trainer geholpen. Maar voordat de bus zich in beweging kon stellen, werd het gevaarlijke eensklaps omringd door een jowwende menigte.

Beldam wist niet hoe hij het had. Eerst inspecteerde hij de minstens zes lagen dikke menschenhaag — hij zag niets dan opgewonden, vijandige gezichten. Toen keerde hij zich naar zijn buurman, de keeper van de United.

„O, dat hebben we aan den scheidsrechter te danken”, legde deze hem uit. „Omdat-ie die back van hen heeft weggestuurd. Maar ze meenen 't zoo kwaad niet. Hun blaffen is erg en dan hun bijten.”

„Dat is maar gelukkig ook”, lachte Beldam. „Beware — wat een gezichten!”

Na een saaien rit door een ondoordringbare duisternis, (alleen door het schijnsel der lampen zag Beldam iets en dat iets was een modderige, glimmend-natte

Nye en Balchin weer ter sprake.

„Ik zou graag bij de bespreking tegenwoordig zijn, Charlie!” zeide Beldam. „maar tot twaalf uur zit ik op kantoor vast. Zou Balchin over te halen zijn, om dan ergens te komen?”

„Ik kan 't probeeren!” gaf Hitman ten antwoord. „Of... feitelijk is 't nog beter, als we vanavond een poging wagen. Zijn hall is vanavond open, een heel rijke matches heb ik op de aanplakbiljetten gezien. Misschien dat hij in de pauze of na afloop ons hebben kan.”

„Hm! Jammer dat je geen telefoon hebt, Charlie.”

„Dat heeft bruinje nooit kunnen trekken, jong! Maar als ik even naar George ga, kan ik daar ophellen.”

„Wat vindt U, Mr. Dobson?” vroeg Beldam aan zijn ex-buttler, die van de paar minuten middelpunt-af zijn gebruik gemaakt had om met een air de grand seigneur Mrs. Hitman over haar kookkunst te complimenteeren.

„Ik vind 't best, hoe gauwer het gaat hoe beter”, gaf Dobson, opeens weer in zijn rol, ten antwoord. „Voor tijd verknopen voel ik niets. Smeed het ijzer als het heet is, dat is mijn motto. Maar u kunt doen net zooals u wilt, Mr. Hitman.”

„Goed. Dan eet ik even vlug af en dan verdwijnt ik.”

Terwijl Mrs. Hitman de tafel afruimde, gingen Beldam en Dobson ieder aan een kant van de kachel zitten om den terugkomst van den trainer af te wachten.

Ze behoefden niet lang geduld te oefenen; na een kwartier was Hitman al terug. Zijn gezicht sraalde.

„Eerst wou Jack Balchin der niets van weten”, vertelde hij, maar toen ik hem zei, dat ik de duiften had, beet hij direct toe. Vanavond om half tien in het Arena.”

„Half-tien?” mompelde Beldam nadenkend, — toen tegen den trainer: „Gaaf Bob met jou mee?”

„Ja.”

„Dan heb ik maar even tijd voor Jean. Ik heb haar nog bijna niet gesproken en we zouden vanavond uitgaan.”

„En je heen dan, Jim?“

Beldam begon te lachen.

„Een beetje voorzichtig-aan; we nemen een taxi en dan gaan we eerst naar de Nye's en dan als Jean het goedvindt naar het Hall.“

„Dan maar meteen opstappen“, raadde de trainer, na een blik op zijn horloge. „Ik ken dat, als je verliefd bent. Voortmaken ho-maar.“

Met een knipoogje tegen Jim keerde Hitman zich om en ging de deur uit om een taxi te halen. Na een paar minuten kondigde een langgerekt toe toe de komst van het gewenschte vehikel aan. Het was een oud, aflandsch exemplaar, een hooge, ouderwetsche carrosserie met rammelende portieren, maar voor het doel in elk geval nog wel geschikt. Na een rit van een minuut of vijf hielden ze voor de deur van de familie Nye stil. Met hun kraag in de hoogte en hun hoofd tot in hun oogen, want natuurlijk regende het weer, staken Hitman en Dobson vlug het kleitsnatte trottoir over. Beldam betaalde eerst den chauffeur en kwam toen langzaam, hinkend achteraan.

Juist toen Hitman zijn hand naar de deurknop uitstak, werd de deur van binnen af opengerukt — het volgende oogenblik drong een man langs hen heen de straat op en kreeg Beldam een duw, welke hem tegen den muur deed optuimelen.

De eerste paar seconden was Beldam te verbaasd, om de situatie te begripen, maar toen de man met een grijnslach omkeek, herkende hij Ben Sayers.

„Je heb na vanmiddag nog niet je bekomsst hè, Jim Smith“, beet Sayers hem toe, „maar ik zal je leeren, je krijgt van mij niet zo lang tot je je les van buiten ken.“

De woorden hielden zoo duidelijk een dreigement in, dat Hitman Beldam beduinsde aankeek.

„Wat er met Ben gebeurd is, begrijp ik niet“, zei hij hoofdschuddend. „Vroeger was het zoo een aardige kerel en nou!“

Beldam haalde onverschillig zijn schouders op — Sayers was hem het bespreken zelfs niet waard.

Bij hun binnen komen troffen ze niemand in de kamer aan, maar de straatdeur had zich nauwelijks achter hen gesloten, of Bob kwam door de keukendeur binnen.

„Hallo!“ begroette hij hen. „Waarheen hebben we dat te danken? Goeden avond, Mr. Dobson. Maar waar is Jean gebleven, geen minuut geleden was ze nog hier met Ben Sayers.“

Hitman gaf hem een knipoogje.

„Zeg Bob, we gaan zoo dadelijk naar de Arena, om die match in orde te maken, en dan wordt je beleefd verzocht mee te gaan. Maar...“ en hier hing hij zich met een ondeugend gezicht naar Bob over en begon quasie te fluisteren „voordat we gaan, heeft Jim Jean nog wat te vertellen.“

De jonge bokser knikte lachend.

„Puik. Ga dan maar mee naar de keuken. Daar is moeder ook.“ — Jean... Jean... Jim is d'r“ riep hij daarna onder aan de trap.

„Zeg, dat ik zoo dadelijk beneden kom, Bob.“

Bob kwam de kamer weer in en wendde zich tot Dobson.

„U vindt het toch niet erg, om even mee naar de keuken te gaan, mijnheer?“ vroeg hij. „'t Is er heusch gezellig — het fornuis brandt, dus het is er warm en licht.“

Dobson stak zijn duimen in de armsgaten van zijn vest en keek met een vaderlijken blik op hem neer.

„Ik voel me nergens zoo goed thuis als in een keuken“, verklaarde hij. „Als je het mij vraagt, zit ik liever op een stoel voor een lekker brandend fornuis dan in de gemakkelijkste fauteuil in me salon.“

De deur sloot zich achter hem. Op hetzelfde oogenblik kwam Jean de kamer binnen.

Met neergeslagen oogen liep ze naar Jim toe; voor hem bleef ze staan en moutpelde iets, dat op een begroeting leek.

Hij greep haar handen; wat was ze koud en ze trilde zoo — was ze heusch niet goed in orde?

„Kijk me eens aan, Jean.“

„Was of ze hem niet gehoord had, ze hield haar

oogen hardnekkig op den grond gevestigd.

„Jean, — ben je niet blij, dat ik weer terug ben?“

„Natuurlijk wel, Jim.“

Hij legde zijn hand onder haar zachte ronde kin en dwong haar zoo hem aan te kijken.

„Je hebt gehuild, kind“, zei hij ongerust. Meteen sloeg hij zijn armen om haar heen en trok haar tegen zich aan. „Wat scheelt er toch aan? Ben je niet in orde — of heb je iets anders! Vertel 't me — vertel 't me toch!“

„'t Is niets Jim, heusch niet.“

„Niets — en je hebt gehuild?“

„Dat kwam door Ben...“

„Door Ben? Wat is er dan met hem? Kom, kind, vertel 't me.“

Beldam sprak kalm. Als het waar was, dat hij op dat oogenblik jalousie voelde, dan wist hij zich uitstekend te beheerschen.

„Heb jij Ben gevraagd, hier te komen?“ vorschte hij.

„O nee, dat zal ik nooit doen. Daarin moet je me vertrouwen, Jim. Maar ik ken Ben al zoo lang, we zijn jaren bevriend geweest. Ik kan het niet helpen, maar ik heb toch zoo'n medelijden met hem. En ik weet, dat hij spijt heeft van zijn optreden... dien avond, voor je gaan naar Londen. Hij zou zich nooit zoo vergeten hebben... als... als hij niet dronken geweest was.“

„Maar dat is toch geen excuus, Jean.“

„Nee, maar het maakt het begrijpelijk. Jij kunt dat niet vallen, omdat je uit Londen komt, waar het leven zooveel gemakkelijker is. Maar hier in een stad als deze... dan zoek je wel afleiding in drinken. En dan bedenkt ik, dat hij zooveel van me gehouden heeft... en nu is hij me kwijt en dat maakt hem wanhopig. En nu heeft hij me zijn belofte gegeven...“

„Hm! En wat voor belofte is dat, als ik vragen mag.“

Beldams toon was hard en koud; Jean bloosde tot in haar hals.

„Hij heeft me beloofd, dat hij zal zorgen nooit meer dronken te zijn...“

„Maar dat heeft je toch niet aan het huilen gebracht?“

„Nee... maar zooals hij daar stond, zoo groot en sterk en hij was zoo nederig. O... ik wou, dat hij maar uit Paradise wegging — dan zag ik hem niet meer en dan had ik zoo niet het gevoel, dat het alles mijn schuld is als het misloopt.“

„Jouw schuld“, Beldam begon te lachen. „Kom kind, nu wordt het te mal... laten we maar zwijgen over Mr. Sayers. Ik heb je trouwens iets anders te zeggen.“

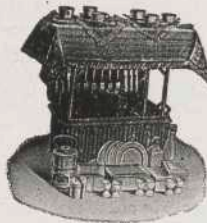
Daarop vertelde hij haar van het bezoek, dat zij met hun vieren aan Balchin gingen brengen. Zonder eenig protest gaf ze het plan, om uit te gaan, op.

„Lief van je! En wanneer zal ik je nu de volgende les geven.“

Ze spitste hare lippen nadenkend toe. Dat was de vertelding te groot maken. Voordat ze besefde wat hij van plan was, had hij haar in zijn armen en kuste hij de volle, kersroode lippen.

(Wordt vervolgd.)

VERWEEGEN & KOK AMSTERDAM — DEN HAAG

PICNIC-MANDEN EN -KOFFERS